

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 201.212 van 23 februari 2010
in de zaak A. 195.540/IX-6730**

In zake : Karim TAZI
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Fato Hasoyan
 kantoor houdend te Hasselt
 Koningin Astridlaan 46
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
 Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 18 februari 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 16 februari 2010 van de directeur van de gevangenis te Hasselt waarbij aan Karim Tazi de tuchtstraf wordt opgelegd van 1 maand individueel regime met 1 maand telefoonverbod.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 februari 2010, om 11.30 uur.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gerrit Klapwijk, die loco advocaat Fato Hasoyan verschijnt voor de verzoeker, en attaché Jorn Brewaeys, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is opgesloten in de gevangenis te Hasselt.

3.2. Uit een rapport aan de directeur d.d. 14 februari 2010 blijkt dat die dag tijdens een celcontrole “in een koffieset van (de verzoeker) een gsm en een lader gevonden (werd)”. Uit een ander rapport van dezelfde dag blijkt dat bij de celcontrole ook een thermos aangetroffen is “waarvan het deksel stukgeprutst is en waarin elektrische draden verstopt zitten”. Het is niet duidelijk of ook dit rapport in de tuchtzaak betrokken is; enkel de motivering van het bestreden besluit verwijst naar beide rapporten.

3.3. Het tuchtverhoor heeft plaats op 16 februari 2010. Het proces-verbaal vermeldt:

“De directeur herinnert de gedetineerde aan de ten laste gelegde feiten: zie rapport aan directeur dd. 14/02/2010

Hij geeft het woord aan de gedetineerde / aan zijn advocaat, die verklaart(en):

Betrokkene zegt dat hij er niets mee te maken heeft. Ik zit nog niet zo lang op die cel en bij mijn verhuis had ik echt niet veel bij dan een paar schoenen enzo...

Dir. Had je weet van die gsm die verstopt zat ?

Ged. Ja dat moet ik eerlijk toegeven. Maar ik had mijn celgenoot een kans gelaten om de waarheid te vertellen. Ik heb een attest van de aankoop van het koffiemachine het staat op zijne naam niet op die van mij het lag er ook in verstopt.”

3.4. Op 16 februari 2010 treft de directeur het thans bestreden besluit. Het wordt als volgt gemotiveerd:

“- overwegende dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan : zie rapporten aan directeur dd. 14/02/2010
- dat betrokkene stelt dat hij niets met de feiten te maken heeft.

- dat het bezit van een gsm op cel een ernstige bedreiging vormt voor de veiligheid en orde van de inrichting; op die manier is er immers geen controle op het telefoonverkeer van betrokken gedetineerde. Er kunnen eventueel criminele activiteiten verdergezet worden of activiteiten georganiseerd worden die een ernstig gevaar vormen voor de inrichting en het personeel.
- gelet op het tuchtrechtelijk verleden van betrokkene.
- dat betrokkene zelf aangeeft dat hij wel wist dat er een gsm verstopt zat maar dit niet gemeld heeft aan het personeel.”

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5. De verzoeker verwijst in het algemeen naar de “ernstige en onmiddellijke aantasting van de basisrechten van een gevangene”.

6. De verzoeker zet niet uiteen welk zogenaamd basisrecht gekrenkt wordt en op welke wijze dat in zijn geval gebeurt. Hij toont ook het bestaan van een persoonlijk nadeel niet aan.

7. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 februari 2010, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche